

Arrest

nr. 126 588 van 2 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 mei 2014.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielaanvraag ongeloofwaardig is en omdat hij over een intern vestigingsalternatief beschikt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot een theoretische uiteenzetting, het herhalen van eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het louter ontkennen en omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag, te ontkrachten. Het asielaanvraag is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat, ofschoon de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier dat migranten geenszins met onoverkomelijk hindernissen worden geconfronteerd en dat er in het algemeen in Pakistan een trend is van verstedelijking is die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Gezien verzoeker een gezonde jongeman is, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, mag terecht worden aangenomen dat hij in staat is om buiten zijn regio van herkomst zich in zijn levensonderhoud te voorzien.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij die deze vaststellingen in een ander daglicht stellen. Hij beperkt zich louter tot het omkeren van de door de commissaris-generaal gedane gevolgtrekkingen, zonder evenwel andersluidende documentatie bij te brengen die de informatie waarop bovenstaande objectieve en pertinente conclusie is gebaseerd, weerlegt. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij zich niet in één van de grote steden die gelegen zijn in hogervermelde provincies in Pakistan kan vestigen om de onveilige situatie in zijn geboortestreek te vermijden.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn

visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 mei 2014, betoogt verzoekende partij dat zij wel degelijk heeft geargumenteed in het verzoekschrift waarom zij niet akkoord kan gaan met de bestreden beslissing en de Raad tenslotte volle rechtsmacht heeft. Verzoekende partij wijst op haar jonge leeftijd en het feit dat de problemen zich jaren geleden hebben voorgedaan. Zij vervolgt dat tegenstrijdigheden die betrekking hebben op 3 dagen dan wel een week niet afdoende zijn om te twijfelen aan de geloofwaardigheid. Zij wijst er op dat haar moeder ineengestort was en zij daar veel trauma's aan overgehouden heeft. De vraag naar het contact met haar moeder en haar antwoord daarop is evenmin voldoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas. Verzoekende partij stelt voorts dat er in haar hoofd geen mogelijkheid is voor een intern vluchtalternatief en zij is van oordeel dat de subsidiaire bescherming moet overwogen worden.

Zo verzoekende partij voorhoudt wel degelijk geargumenteed te hebben waarom zij niet kan akkoord gaan met de bestreden beslissing en de Raad ten slotte volle rechtsmacht heeft, herhaalt de Raad dat *“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat hij over een intern vestigingsalternatief beschikt.” en “dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft.”* De Raad wijst er op dat in de bestreden beslissing wordt toegelicht waarom geen geloof wordt gehecht aan het relaas van verzoekende partij. In het verzoekschrift herhaalt en past verzoekende partij motieven van de bestreden beslissing aan, zonder dat de motieven concreet worden weerlegt of ontkracht. In de mate verzoekende partij verwijst naar haar jonge leeftijd, merkt de Raad op dat de leeftijd van verzoekende partij nu net één van de punten is waar zij leugenachtige verklaringen over heeft afgelegd zonder dat zij concreet deze motieven dienaangaande heeft ontkracht. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt onder andere dat het medisch onderzoek, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhield, niet minderjarig is. De Raad wijst er voorts op dat verzoekende partij als jonge man (18-20,6) zijn jonge leeftijd en het tijdsverloop niet kan aanhalen teneinde haar gebrek aan medewerking door op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden te verschonen. Haar leeftijd en tijdsverloop kan evenmin een verklaring bieden voor de vaststelling dat zijn geen enkel begin van bewijs indient van haar identiteit en haar asielrelaas en de incoherente verklaringen over de documenten die zij indiende naar aanleiding van het medisch onderzoek maar niet voorlegde aan het Commissariaat-generaal. Wat haar asielrelaas betreft en de voorgehouden vervolgingsfeiten wijst de Raad er tenslotte op dat ook van een jonge asielzoeker redelijkerwijze kan en mag worden verwacht dat hij omtrent belangrijke elementen in zijn relaas van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure afdoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en deze naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht,

ongeacht het tijdsverloop, wat in casu niet het geval is. De vlucht uit het land van herkomst is immers een ingrijpende gebeurtenis in het leven van de asielzoeker, niet in het minst van de jonge asielzoeker, zodat hij redelijkerwijze op coherente en geloofwaardige wijze moet kunnen vertellen waarom hij zijn land van herkomst ontvluchtte.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat tegenstrijdigheden die betrekking hebben op 3 dagen dan wel een week niet afdoende zijn om te twifelen aan de geloofwaardigheid, wijst de Raad erop dat verzoekende partij niet enkel contradictoire verklaringen aflegde omtrent het tijdstip waarop haar vader in handen van de Taliban zou zijn gevallen, bovendien een essentieel element in haar relaas zodat redelijkerwijze van haar kon worden verwacht dienaangaande eenduidige verklaringen af te leggen, doch ook omtrent het al dan niet na haar ontvoering contact te hebben gehad met haar moeder alsook aangaande de contacten die zij had na de verdwijning van haar vader, eveneens essentiële elementen in het kader van haar relaas die de kern ervan raken.

Het is het geheel van de tegenstrijdigheden in verzoekende partij haar onderlinge en opeenvolgende verklaringen alsook de overige in de bestreden beslissing opgesomde motieven, welke door verzoekende partij niet worden ontkracht of weerlegd, die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongelooftwaardig van haar asielrelaas.

Uit niets blijkt en verzoekende partij -die zich dienaangaande louter beperkt tot het op zeer algemene wijze stellen dat er in haren hoofde geen mogelijkheid is voor een intern vluchtalternatief- toont niet *in concreto* aan, noch maakt zij aannemelijk dat zij met betrekking tot de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst niet over een intern vestigingsalternatief beschikt.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS